

Edebiyat Defteri

Eshat -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
12 Mart 2020 Perřembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Bir Varmış Bir Yok muş

Bir Varmış Bir Yomuş

Son baharın son arifesiydi seninle tanışmamız. Bahar yağmurları toprağın darbızına kadar işlerken, bir taraftanda bağ bozumu yaşıyordu. Kara kış kapıda bekliyor. Bizim aşkımızın filizleri, ağaç kökleri gibi suyun gözüne doğru ilerliyordu.

Derken günler haftaları, haftalar ayları izliyordu. Her geçen zaman bizi birbirimize bağlıyordu. Yetmiyordu artık bize zaman... Bir güne sığmıyordu tutkularımız.

Baharın tatlı yağmurunda el ele tutuşarak gezerken sıırsıklam olur ve hiç aldırılmazdık. Boynunu yasladığın omuzumda, zülüflerin okşardı tenimi, sıcaklığın içime ılık ılık akar yüreğimin çarpım katsayısı katlanırdı.

Yağmurun ardından, bulutların arasından sıyrılan güneş bize gözkırpar, gokkuşağını özgür bırakırdı. Bakmaya doyamazdık birlikte... Senin en sevdiğin renk pembeydi, benimkisi ise yeşil... Belkide sadece orada ayrılırdık seninle yaşadığımız yek yürekte...

Islanmış saçlarını okşarken, alnından süzülen damlalar kaşlarından sıyrılarak, ok ok olmuş kirpiklerini ıslatıyordu.

Gözbebeklerimiz öylece donup kalıyordu. İşte o an bizim bitmesini istemediğimiz, aşk zamanımızdı.

Senli lahzalarda, feveranlar başlar, yürek çoşar, hayatın nefaseti bambaşkaydı. Birlikte gün batımını bakar gelen balıkçı teknelerindeki telaşı izlerdik.

Denizin serinliğinde, dalgaların sesi eşliğinde kumsala isimlerimizi yazar dalgalar onu ummanların en derinlerine, kimsenin ulaşamayacağı yere götüreceğine inanırdık.

Küçük bir balıkçı barınağında iki kişilik masamızda dumanı üstünde çayımızı yudumlarken Gözlerimiz buluşurdu. Hiçbir şeyi görmezdik, kilitlenmişcesine... Masmavi denizden gelen meltem ile zülüflerin dalgaları rüzgarın mesh ettiği saçlarını rüzgardan kıskanırdım.

Bana şiirler okurdum nehtaplı gecelerin yıldız yağmurunda. Dudaklarından dökülen her mısra beni sana daha da bağlardı. Aşkımızı haykırıcana tebessümle bakan gözlerinde buluverirdim yüreğimi...bedenim... herşeyimi...

Bedenlerimiz kenetlenmeyi arzuları susuz çölün suya muhtaçlığı misali.

Günlerimiz günlerimizden güzel, gecelerimiz gecelerimizden mutlu geçiyordu.

Ta ki tefrikalar gelip bizi bulana kadar

Oysa ne kadar tezattı bizim duygularımızla ayrılıklar...

Her başlangıcın bir sonu vardı.

En sorunlu geçen günü bile özlüyor insan. Yaşanmışlıkların hatıralarını hafızasından hiç ama hiç silemiyor. Zaten silmekte istemiyor.

Ve Hengameli çalkantılı bir boşluğa düşüveriyor.

Yalan oluyor sanki o âna kadar yaşananlar. Hele de bir başkasının koollarında olduğunu düşünmek sevdiğini... Akıl tutulması yaşıyor insana

Bedeli bu muydu? Diye bir soru geliyor. Beyninin orta yerine saplanıyor. Acı çok acı ama hakikatinde taaa kendisi. Bir anda düşünüyorsun Olamaz, olmamalı diyorsun ama bu sonucu hiç ama hiç değiştirmiyor.

Bir saniye bile görmesen özlediğin, aşında ekmeğinde düşündüğün, rüyalarında görüp, hayallerini süsleyen kadının sultanın artık yok. Kabullenmemiyorsun. İsyandar dorukta, kabus dolu geceler kapıda bekliyorsun her gece onu...

Gelmesede, duymasada, görmesede....

Kışın poyrazında üşümüyorsun, en meşakkatli acıları düşünmüyorsun. Zira artık sevdiğin, özlediğin hayatının anlamı yok... Anlamsız duygular yükleniyor. Format atılmış gibi beynine. Tek hissettiğin çalkantılı sorulardaki mantık erdiremediğin beyhude düşünceler.

Kalabalıkta yalnızlığı yaşarsın. Alışamazsın ayrılığın acısına. Kabuk bağlar gibi olsa da yaraların, en ufak bir sarsılmada tekrar tekrar kanar.

Sürüp giden hayatta küllenecek diye beklediğin duyguların kangren olmuş yarasının kanı hep içine akar...

Ey Sevgili

Ey sevgililer sevgilisi;

Usulen de olsa sana nasılsın deme cüretini nasıl gösterebilirim. İyi misin diye nasıl sorabilirim. O yeşil sancağının altında, Cennetteki eşsiz güzellikteki mekanından, ebed mutlulukla baktığın makamından biz ümmetin nasıl görünüyoruz acaba.

Ey İki cihan serveri;

Ümmetin sana muhtaç, sana hasret, sana özlemle yanıyor. Şefkatine nail olmak arzusuyla ağlıyor. Ey Sevgili, Ümmetin zor durumda. Fitne kol geziyor, fesat hat safhada, riyaarlık dizboyu, aklaksızlık almış başını gitmiş. Utanıyorum anlatmaya sana bu kanıksanmış durumu. Bataklıkta çırpındıkça batan, battıkça çırpınan ümmetin seni arıyor.

İslam coğrafyasındaki vahameti anlatmaya dilim varmıyor, kalemim yazmıyor. Her taraf kan revan, Ümmetin oyunlara kurban, can mı dayanır buna can görme halimizi iki cihan selveri Sultan.

Ümmetin İslam adına birbirine düştü, dünyalık menfaatler için kardeşine küstü, senin ahlakın ahlakların en üstünü, sorma halimizi Ey Sevgililer Sevgilisi Nebi.

Sana, her yerin güllük gülistanlık, Ümmetinin sınıksık bağlarla kenetlenmiş birlik içinde, müşrikleri dize getirmiş; senin yolunda, senin aşkınla, senin tevazunla İslam sancağıyla ilerleyebiliyor demeyi o kadar çok isterdim ki.

Gözlerim yine doldu Ey iyi cihan Sultanı Resulüm; Ağlamak kar etse bedenimdeki yaşın her zerresine kadar, o da yetmez kanımın son damlasına kadar akıtacağım.

Sen olsaydın diyorum.

Bedir'deki gibi kükrerdin, Umut'taki gibi canını yoluna sererdin, Hendek'teki gibi ders verirdin.

Biz neden yapmayalım. Mücadele zamanı gelmiş geçiyorken, senin gibi yüce bir öndere sahipken, İki cihan Sulyanı olan sen her şeyini feda etmişken, şu beyhude bedeninin ne önemi vardır.

Bu aşkla bir Bedir'de ben kurmaz mıyım?

Uhut'da kırılan dişine feda olmaz mıyım?

Hendek'te verdiğin dersi almaz mıyım?

Ey güllerin efendisi Yüce Resul;

Ümmetine dua eyle, Onlara yardım eyle...

Müslümanlara yapılanları görüp, izleyerek bir şey yapamamak, öldürdüklerine, aç, susuz bırakılarak zulme uğradıklarına şahit olmak ve onlar için sadece ve sadece ağlamak ne kadar zor anlatamam. İçim kan ağlıyor, yanıyor, paramparça olmuş hücrelerim zangır zangır titriyor. Düşünüyorum yapılanları ve onların yerine koyuyorum kendimi. Ama nafile ne kadar düşünsemde, ne kadar hissetsemde 'Ateş düştüğü yeri yakıyor.'

Oysa sen öğretmiştin bize dünyanın diğer ucundaki Müslüman kardeşimizin canı yansa hissetmedikçe, gerçek manada müslüman olunamayacağını.

Kahroluyorum bütün bunları düşündükçe. Sessiz kalışıma kızıyor. Zulüm ile abat olanları bir kaşık suda boğmak istiyorum. Sabır diyorum sabır.... Ama nereye kadar sabır bilmiyorum.

İmtihan dünyasında faniliklere aldanan kardeşime dolu dolu gözlerle bakıyorum. Kızamıyorum onlara, hiddetlenemiyorum. Çünkü onlar benim canım ciğerim kardeşlerim.

Tek çaremiz sensin Ey gönüllerin Sultanı;

Bizi cennete girdirecek olanda senin şefaattindir.

Bize senin ahlakınla ahlaklanmayı,

Senin tevazuunla engin olmayı,

Senin yolunda hiç sapmadan çıkmamayı

Cennette yeşil sancağının altında komşun olmayı nasip Rabbim.

Şefaatine nail olan, dualarına haiz olan ümmet olmayı istiyorum Rabbimden Ey yüceler yücesi Nebi.

Mektubuma son verirken istemeye istemeye...

Hiçbir zaman dualarını ümmetinden esirgeme, sen gönlü yüce, sevgisi sonsuz Resulümüzsün.

Bir daha ki mektubumda Senin istediğin gibi ümmeti anlatmayı canı gönülden istiyorum.

Seni özlüyor, senin aşkınla yüreğimiz yanıyor Ey sevgililer sevgilisi güzel Resul

Eshat

Mağrurluğun Sonu Mağdurluktur

Gerçek yaşamda, sanal âlemde, ev ve iş ortamlarında vs. yaşamın ve insanın olduğu her yerde sorunlar olmaktadır. Bu doğanın doğal bir kanunu gibidir.

Özellikle bazı insanların tavırlarına baktığım zaman gözlemlediğim şu ki; Kendisini dev aynasında gören ve katiyen hata yapmayan, karşısındakini bir sinek gibi görerek hatasını arayan, bulunduğu anda onu yerin dibine girdirip çıkartan ve dahası bundan da büyük bir keyif alan bir duygu çıkmazında debelenip duran hengâmeler içindeyiz.

Diğer taraftan söz sanatlarıyla, laf salatalarıyla, zaferiyle mağrur olan bir zihniyet!
Oysa ne çabuk unuttuk insanın acizliğinden medet ummayacak kadar asil bir toplum olduğumuzu.

Biz neden bu kadar ucuz hesaplar peşindeyiz?

Başkalarını mutsuz etmek ve onların hatalarının peşinden koşarak, acılarını depreştirmek ve onların gittikleri yola engel olmakla mutlu olma gayretindeyiz. Bu nasıl bir bencilliktir? Bu nasıl bir kibirdir? Bu nasıl bir cehalettir?

Belki herkes senin kadar iyi şiir yazamaz, senin kadar güzel nameler döktüremez, belki senin kadar afili sözler sarf edemez.

Ama unutma ki herkes insan! Ve dahası her insan sevgiyi saygıyı sonuna kadar hak eder.

Çok iyi şiir yazmanın, çok iyi edebiyat parçalamanın büyük bir marifet olduğunu düşünen zavallılar şunu da çok iyi bilmelidirler ki “mağrurluğun sonu mağdurluktur.”

Biz engin yüreğimizle tevazu sahibi insanlar olamazsak, insanların en ufak bir hatasında alaşağı ederek, insanların içindeki taze filizleri kırarsak gelecekte meyve yiyecek ağaçlar bulamayacağımız aşikârdır.

Sözün özü şu ki; Biz duygudaşlığımızı albenimizle işlemediğimiz sürece; belki her şeyin en iyisini yapabiliriz ama hep bir şeyler eksik kalır. Yani duygunun eksik olduğu her bir şey tatsız tuzsuz bir yemek gibidir.

Sevgiden, saygıdan ve insana değer vermekten asla vazgeçmeyelim. Selamlar